

MARIE-JOSÉ VERWEIJ

Hun bedoelingen
zijn goed, de gevolgen
desastreus.

Psychologische thriller

Geen weg terug

DE CRIME COMPAGNIE

WALTER

Vanaf de gang gluurt hij door het beschilderde raam het lokaal in. Ze ligt roerloos in de poppenhoek, met dezelfde pop als gisteren in haar hand. Een duim in de mond, haar ogen gesloten. Walter laat zijn blik over de andere peuters gaan. Geen van hen zit langer dan twee seconden stil. Een knuffelbeer vliegt met een grote boog door de lucht en belandt precies op haar buik. Kort opent ze haar ogen.

Walter schrikt op wanneer hij aan het eind van de gang gestommel hoort. Hij zet een paar stappen bij het lokaal van de opvang vandaan en verschuilt zijn gezicht achter de stapel gekopieerde spellingwerkbladen in zijn hand. Twee jongens rennen door de gang en houden verschrikt hun pas in als ze hem in het vizier krijgen.

‘Hoi meester,’ zegt Bryan, de langste van de twee, wanneer ze hem passeren. Aan de grijns op zijn gezicht te zien, voert hij iets in zijn schild.

Walter zet zijn lerarengesicht op, geeft hun een kort knikje en kijkt de jongens na. Het is een vreemd stel zo samen. Je zou niet zeggen dat de jongens even oud zijn. De een oogt gespierd en vol energie, de ander is smal en klein en lijkt daardoor minstens twee jaar jonger dan hij in werkelijkheid is. De jongens verdwijnen om de hoek en Walter loopt terug naar zijn lokaal, drie deuren verder. Daar gooit hij de werkbladen op de houten bank onder het digibord en laat zich in zijn bureaustoel zakken. Zijn gedachten zijn bij het beeld van de kleine Mila in de poppen-

hoek. *Hoe kan ik haar toch helpen?* Hij voelt zijn hartslag in snelheid toenemen en legt een hand op zijn borst. Het gebeurt hem regelmatig de laatste tijd, dat zijn hart met hem aan de haal gaat. Lies zou tegen hem gezegd hebben dat hij zich niet zo druk moet maken, maar dat is nu net het probleem. Hij maakt zich druk. En Lies is dood. Zijn lieve, prachtige Lies, die hij al bijna drie jaar elke dag moet missen.

Walter grijpt het bureau beet, trekt met een ruk zijn bureaustoel aan en giet de koud geworden inhoud van zijn koffiemok in één keer naar binnen. De bittere smaak deert hem niet. Hij spoelt de koffie in zijn mond heen en weer en denkt na. Er moet iets gebeuren met dat meisje, zoveel is duidelijk, maar wat wordt hierin zijn rol? Hij vouwt zijn handen achter zijn hoofd en kijkt naar het lege systeemplafond waaraan hij gisteren tekeningen van zijn leerlingen had willen ophangen, maar hij heeft er de energie niet voor. En eerlijk is eerlijk: veel aspecten van het onderwijs die hij voorheen zo belangrijk vond, zijn naar de achtergrond verdwenen sinds die keer dat hij het meisje slapend in zijn lokaal aantrof, nu drie weken geleden. Ze zal destijds een rustige plek hebben gezocht en was bij hem op het kleed in de leeshoek gaan liggen. Als Walter niet voor vertrek de leesboeken had opgeruimd, was hem het slapende kind, weggedoken tussen de kussens, nooit opgevallen. En bij de opvang misten ze haar nog niet, merkte hij aan de reactie van de begeleidster toen hij haar terugbracht. Sindsdien lijkt het alleen maar slechter te gaan met Mila, het zusje van zijn leerling Sepp. De beelden van haar bleke gezicht achtervolgen Walter al dagen, zelfs 's nachts. Walter balt zijn vuisten en graait in zijn rugzak naar zijn mobiel.

‘Niet nadenken, Walt,’ zegt hij tegen zichzelf. ‘Doen.’

Hij klikt op de recentste uitgaande oproep, brengt de telefoon naar zijn oor en loopt naar de deur van zijn lokaal. Door de glazen ruit boven de kasten waarin alle bronnen- en werkboeken liggen controleert hij of de gang leeg is en hij loopt weer terug

naar zijn bureau, waar hij achter zijn stoel blijft staan. Weer voelt hij zijn hart woest kloppen onder zijn trui. *Nietsdoen is geen optie. Geen tweede keer.* Het lot van het meisje ligt in zijn handen. Hij moet voet bij stuk houden, hoewel het niet in zijn aard ligt om de boel op de spits te drijven. Ook al geeft het hem, zelfs nu hij richting de zestig gaat, een ongemakkelijk gevoel om kwaad te spreken over anderen, laat staan over ouders.

‘Goedemiddag, Veilig Thuis,’ klinkt het aan de andere kant van de lijn. ‘Heeft u een momentje?’

Voordat Walter antwoord kan geven, klinkt er een opgewekt lied door de telefoon. Hij laat zich in zijn stoel zakken en zet zijn rode pen op een vel voor zich en begint cirkels te tekenen, eerst kleine en daarna grotere, waardoor een spiraal op het blad ontstaat. Wanneer de punt van zijn pen door het papier gaat, legt hij hem neer en kijkt hij naar buiten. De leerlingen die hij op de gang tegenkwam staan op het plein in grote plassen water te springen. Het plein had allang aangepast moeten worden, zodat het regenwater na een plensbui beter wegloopt, maar dat project wordt steeds vooruitgeschoven. Bryan, de leerling met wie hij het meest te stellen heeft, springt wild in een diepe plas. Het water spat een meter de lucht in, waarna een lachsalvo volgt. Walter schudt zijn hoofd en kijkt naar Sepp, die zijn klasgenoot nadoet, maar een stuk minder uitbundig springt. Hij lijkt bijna plichtmatig met zijn laarzen in de plas te stampen en kijkt steeds op naar Bryan, die in de tussentijd bezig is om nog hogere spetters te maken. Het kost Walter moeite om niet op het raam te kloppen en een afkeurend gebaar te maken; hij heeft nu zijn aandacht nodig voor het telefoongesprek. Weer stampt Sepp in de plas. Zijn hoofd is gebogen, waardoor Walter bijna zeker weet dat hij dit spelletje helemaal niet leuk vindt. Drukke activiteiten passen niet bij Sepps rustige karakter, weet hij. In de klas en tijdens de gymlessen, die Walter nog steeds zelf geeft, is de jongen altijd opvallend rustig, onzichtbaar bijna.

‘Goedemiddag. Bedankt voor het wachten,’ zegt een vriendelij-

ke stem dan eindelijk. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Ja, goedemiddag. U spreekt met Walter de Bruijn van basisschool Het Palet. Ik ben benieuwd naar de stand van zaken met betrekking tot een leerling. Ik heb de familie onder de aandacht gebracht bij jullie.’

Walter houdt zijn ogen gericht op de jongens buiten. Bryan schopt vanuit het midden van de plas water alle kanten op en lacht wanneer Sepp in zijn ogen wrijft. De pleinwacht komt druk gebarend op het tweetal af en stuurt de jongens in de richting van het klimrek. Ze rennen weg, Bryan voorop.

‘Ik ga voor u kijken. Wat is het dossiernummer?’

Walter knijpt in de leuning van zijn stoel. ‘Het officiële dossier moet nog aangemaakt worden, begreep ik van uw collega. Het gaat om de familie Jenniskens. Ik ben de leerkracht van hun zoon, Sepp Jenniskens.’

‘De familie Jenniskens,’ klinkt het aan de andere kant van de lijn. Walter hoort vingers razendsnel over een toetsenbord gaan. ‘Ja, ik heb het voor me. Ik zie inderdaad dat u onlangs een melding heeft gemaakt. Mag ik ter verificatie nog even uw voorletters en geboortedatum?’

‘W.B. de Bruijn, geboren op 18 april 1965.’

‘Dank u wel. Ik zie dat mijn collega langs is geweest en de familie heeft gesproken. Ik lees even wat er in de memo staat. Een ogenblikje.’

Walter sluit zijn ogen.

‘Ah, ik zie het al. Mijn collega heeft genoteerd dat er op dit moment geen reden is om een traject te starten.’

‘Wat? Geen traject starten?’ Walters normaal zo lage stem slaat over. Hij schiet omhoog uit zijn stoel en loopt met ferme passen naar de andere kant van het klaslokaal.

‘Hoe komt uw collega op die... beslissing?’ vraagt hij terwijl hij zijn voorhoofd laat rusten tegen een van de herfstschilderijen aan de muur.

‘Dat staat er helaas niet bij, meneer. Ik kan alleen zien dat mijn collega mevrouw Jenniskens twee keer heeft gesproken. Eén keer telefonisch en één keer in persoon. Ze is langs geweest op het huisadres om te kijken wat de situatie daar is, lees ik. Veel meer informatie staat er niet.’

Walter wordt duizelig en zoekt met zijn vrije hand steun bij de muur. Gouden glitters dwarrelen op de grond en belanden op zijn sneakers.

‘En wat betekent dit voor de kinderen? Ik heb jullie natuurlijk niet voor niks ingeschakeld. Ik werk al vijfendertig jaar in het onderwijs en weet heel goed wat ik zie en wie jullie hulp nodig heeft. Deze familie is echt hulpbehoevend.’ Walters stem klinkt geforceerd gecontroleerd. Hij herkent zijn eigen timbre niet.

‘Voorlopig is er voor ons geen hulpvraag. De situatie is kennelijk niet nijpend genoeg. U zult begrijpen dat er op dit moment veel dringende zaken zijn in Nederland.’

Aan de manier van praten vermoedt Walter dat de vrouw dit riedeltje vaker afsteekt.

Niet nijpend genoeg? Walter kan zijn oren niet geloven. ‘Deze kinderen worden thuis verwaarloosd. Is dat niet nijpend genoeg?’ Wanneer hij merkt dat hij zijn stem verheft, schieten zijn ogen naar de deur. Zijn collega’s mogen dan wel naar huis zijn, er lopen mensen van de opvang in het schoolgebouw.

‘Het spijt me, meneer De Bruijn. Ik begrijp dat het vervelend is om van de zijlijn te moeten zien dat het bij deze familie anders gaat dan u gewend bent, maar ik kan u verzekeren dat mijn collega haar werk goed doet. En daarbij lees ik in haar aantekeningen dat ze over een jaar nogmaals contact zal opnemen met de familie.’

Walter zucht diep. Volgend jaar is veel te laat, weet hij uit ervaring.

‘Oké. Ik begrijp het,’ zegt hij ten slotte. ‘Bedankt voor uw tijd.’ Dat hij het uit zijn strot krijgt is een wonder.

‘Desalniettemin bedankt voor uw oplettendheid en de aanmelding. En mocht er iets anders zijn dat u van het hart moet, dan kunt u ons natuurlijk altijd bellen.’

Walter formuleert een afscheid en graait naar zijn tas op de grond. Met een verhit hoofd duwt hij zijn telefoon erin. De bal ligt bij hem. Nu Veilig Thuis geen poot uitsteekt, is er maar één andere mogelijkheid: het heft in eigen hand nemen.

‘Sepp en Bryan, kunnen jullie mij even helpen?’ Walters stem galmt onvast door het schoolgebouw.

De jongens kijken op van hun bouwwerk op de gang en komen aangesneld.

‘Ik heb twee dingen nodig. Het eerste is een stapel wit papier uit de kopieermachine. Het tweede is gekleurd papier in herfstkleuren. Weten jullie nog welke vier kleuren bij de herfst horen?’

‘Rood, bruin, oranje en groen,’ ratelt Bryan harder dan nodig.

‘Geel,’ zegt Sepp zacht.

‘Inderdaad. Geel, bruin, rood en oranje. Hier hebben jullie de sleutel van het magazijn. Ik heb van alle blaadjes zesentwintig stuks nodig, dus jullie moeten goed tellen. Duidelijk?’

De jongens volgen de sleutel met hun ogen. Er verschijnt een schittering in hun ogen alsof ze goud zien blinken. Walter geeft de sleutel aan Sepp.

‘Als jullie klaar zijn, leggen jullie de sleutel op mijn bureau en het papier op het bankje. Goed?’ Walter wijst naar de bank onder het digibord waar hij altijd alles klaarlegt voor de volgende schooldag. Hij ziet dat zijn hand trilt.

‘Ja, meester,’ zeggen de jongens in koor. Ze draaien zich om en verdwijnen om de hoek van de lange gang naar het magazijn.

Walter haalt diep adem, gooit zijn rugzak over zijn schouder en loopt de andere kant op waar hij de begeleidster van de op-

vang een praatje hoort maken met een ouder. Hij herkent de stem van de nieuwe dame, van wie hij vermoedt dat ze een oogje op hem heeft. Elke keer als ze elkaar zien, kleuren haar wangen rood. Doordat ze net om de hoek staan, kunnen ze niet zien hoe Walter langs de muur naar de openstaande deur loopt en het lokaal binnenglipt, waar het naar urine en babydoekjes ruikt. Vanuit de speakers naast het digibord klinkt een vrolijk lied.

Mila ligt nog altijd in de poppenhoek en binnen een paar stappen staat hij bij haar. Schichtig kijkt Walter eerst door het raam naar buiten of er niemand naar binnen kijkt en dan over zijn schouder of er niemand het lokaal binnenkomt. De weinige kinderen die nog opgehaald moeten worden zijn een filmpje aan het kijken en merken hem niet op. Hij herkent de koppies van de kinderen die altijd als laatste worden opgepikt. *Arme zieltjes*.

In een soepele beweging tilt Walter het warme lijfje van de grond. Weer valt hem op hoe licht het meisje is.

‘Kom maar, Mila. Je mag bij mij in het lokaal zitten,’ fluistert hij als ze haar ogen opent en hem verward aankijkt.

Walter klemt Mila tegen zich aan en snelt naar de deur. Hij probeert er niet aan te denken wat er zou gebeuren als er nu een volwassene binnenkomt, laat staan Mila’s vader. Zijn plan valt simpelweg niet uit te leggen. Bij de deur houdt hij stil en luistert hij naar de stem op de gang.

‘En dus is het niet mogelijk om hem de volgende keer weer hierheen te brengen met verhoging. Hij kan de andere kinderen aansteken,’ klinkt het vanaf dezelfde plek om de hoek.

Walter duwt met de punt van zijn sneaker de deur verder open. Hij werpt een blik de gang in en vraagt zich af hoeveel seconden hij rennend moet afleggen tot de achteruitgang van het schoolgebouw. Mila lijkt zich ervan bewust dat er iets gaande is en begint onrustig te bewegen. Walter verstevigt zijn greep.

‘Ssst, Mila. We zijn er zo. En dan heb ik iets lekkers voor je.’ Hij beseft hoe verwarrend het klinkt wat hij zegt, maar iets be-

ters kan hij niet bedenken. *Gaan, Walt. Help haar. Deze fout mag je niet nog een keer maken.* Hij glipt door de deur en rent zonder om te kijken naar de achteruitgang, waardoor hij zo snel als hij kan naar buiten schiet. Een frisse wind waait langs zijn verhitte wangen als hij over het kleuterhek stapt en de weg op rent. Zijn hart lijkt uit zijn borstkas te springen, maar tijd om op adem te komen heeft hij niet. Met het meisje in zijn armen sprint hij bij het schoolgebouw vandaan en slaat hij rechts af de straat in, naar huis. *Godzijdank is het donker.*